

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w związku z art. 9 § 2 wymienionej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r., które zobowiązują sądy krajowe do skierowania do sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle), wszelkich pytań prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym, jeżeli przepisy te znajdują się również w krajowej konstytucji i gdy wspomniane sądy podejrzewają naruszenie tych przepisów w ramach rozpatrywanej sprawy, co w rezultacie uniemożliwia tym sądom bezpośrednio zastosowanie prawa Unii Europejskiej, w każdym razie w sytuacji, gdy wspomniany sąd wyższego rzędu rozstrzygnął już podobną kwestię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Adrien Daxhelet przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-623/10)

(2011/C 80/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Adrien Daxhelet

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w

związku z art. 9 § 2 wymienionej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r., które zobowiązują sądy krajowe do skierowania do sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle), wszelkich pytań prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym, jeżeli przepisy te znajdują się również w krajowej konstytucji i gdy wspomniane sądy podejrzewają naruszenie tych przepisów w ramach rozpatrywanej sprawy, co w rezultacie uniemożliwia tym sądom bezpośrednie zastosowanie prawa Unii Europejskiej, w każdym razie w sytuacji, gdy wspomniany sąd wyższego rzędu rozstrzygnął już podobną kwestię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Palermo (Włochy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Fabio Caronnie

(Sprawa C-7/11)

(2011/C 80/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Palermo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Fabio Caronna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że również farmaceuci zobowiązani są uzyskać zezwolenie na dystrybucję hurtową produktów leczniczych, czy też intencją prawodawcy wspólnotowego było zwolnienie farmaceutów z wymogu uzyskania takiego pozwolenia, co wydaje się wynikać z treści motywu 36 tej dyrektywy?
- 2) Jak należy interpretować zasady dotyczące pozwoleń na dystrybucję produktów leczniczych zawarte w art. 76–84 dyrektywy 2001/83/WE, ze szczególnym uwzględnieniem wymogów, do których spełnienia zobowiązany jest farmaceuta (rozumiany jako osoba fizyczna, nie zaś przedsiębiorstwo), który ze względu na tę właściwość ma już zgodnie z prawem krajowym pozwolenie na detaliczną sprzedaż produktów leczniczych, aby móc prowadzić dystrybucję produktów leczniczych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin Metropolitan District Court (Irlandia) w dniu 10 stycznia 2011 r. — Danise McDonagh przeciwko Ryanair Ltd

(Sprawa C-12/11)

(2011/C 80/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Dublin Metropolitan District Court

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danise McDonagh

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczności takie jak zamknięcie europejskiej przestrzeni powietrznej wskutek erupcji wulkanu Eyjafjallajokull na Islandii, która spowodowała powszechne i przedłużające się utrudnienia w ruchu lotniczym, wykraczają poza zakres pojęcia „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾?
- 2) Czy udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze oznacza wyłączenie, na podstawie art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004, odpowiedzialności z tytułu zobowiązania do zapewnienia opieki pasażerom?
- 3) Czy udzielenie odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie oznacza, że art. 5 i 9 rozporządzenia 261/2004 są nieważne, ponieważ naruszają zasadę proporcjonalności, zasadę niedyskryminacji, zasadę „sprawiedliwej równowagi interesów” ustanowioną w Konwencji montrealskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) Czy art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że wynikające z nich zobowiązanie do zapewnienia opieki pasażerom w przypadkach odwołania lotu z powodów „nadzwyczajnych okoliczności” jest ograniczone w dorozumiany sposób pod względem czasowym lub pieniężnym?
- 5) Czy udzielenie odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte oznacza, że art. 5 i 9 rozporządzenia nr 261/2004 są nieważne, ponieważ naruszają zasadę proporcjonalności, zasadę niedyskryminacji, zasadę „sprawiedliwej równowagi interesów” ustanowioną w Konwencji montrealskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1)

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.